

Jaký si to uděláš, takový to máš

Lahev dobrého vína, příjemná hudba a tři charismatičtí muži s vytříbeným smyslem pro humor. Tak by mohl vypadat ideální plán na příjemně strávený večer každé ženy, kdyby to však nebyl logisticky těžko realizovatelný scénář. Naštěstí jubilejní ročník GRAND Festivalu smíchu umí splnit i ta nejtajnější přání, a tak se ve čtvrtek 23. ledna dostalo na Malé scéně prostoru triu stand-up komiků Romanu Venclovi, Janu Ťoupalíkovi a Karlu Pomahači, kteří své uskupení nazývají přízvučně – **DĚLÁME TO VE TŘECH.**

Pardubický rodák Roman Venclovi, jenž je v současné době hercem a šéfem činohry Moravského divadla Olomouc, nejprve podrobil publikum zátěžovému testu z vtipů, na jejichž základě vydedukoval přesnou psychoanalýzu stav diváků a jejich možnosti v pokračování tohoto svérázného pořadu. Jaký si to totiž člověk udělá hned na začátku, takový to pak má až do konce. A posléze již následovala závratná smršť rozličných stand-upových výstupů. Právě Roman se převtělil do brněnského vědce či ukrajinského sólisty baletu olomouckého divadla. Romanův divadelní soukmenovec Jan Ťoupalík zase obeznámil diváky s potížemi každého začínajícího muzikanta a vedle toho sázel jednu hudební pecku za druhou. Povedený trojlístek doplnil magií prostoupený Karel Pomahač, který překvapivě opravdu uměl téměř z ničeho vykouzlit nejen lahev s vínem, ale i úsměv na rtech.

Pánové z hanácké metropole dokázali rozesmát nejdříve diváka a také divačku. Jen škoda, že ta lahev vína neskončila právě u mě. Ale o tom snad někdy zase příště... TreBl

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

MINISTERSTVO
KULTURY

PARDUBICKÝ KRAJ

Pardubice

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Chládek & Tintora
PARDUBICE
člen skupiny enteria

GRAND

Sponzor
Kuličky smíchu:

Rozvojový fond
Pardubice a.s.

Sponzoři cen festivalu:

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMÍDOVÝCH

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

Východočeské divadlo Pardubice

20. GRAND
FESTIVAL SMÍCHU

VIII. pondělí 27. ledna 2020
FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes se rozdají festivalové ceny...

Za chvíli se dozvíme s napětím očekávané výsledky jubilejního 20. ročníku našeho festivalu nejlepších divadelních komedií, jehož hlavní část dnes bohužel končí. Truchlit však nemusíme, neboť nás ještě čeká bohatý **festivalový epilog**, který nabídne neméně kvalitní komediální představení.

Upozorníme alespoň na divadelní komiks **Osamělost komiksových hrdinů** pražského Divadla NOD. Časosběrnou dokumentární inscenaci, která nám dá nahlédnout do 13. komnat nejslavnějších komiksových hrdinů, uvede Malá scéna ve dvoře ve čtvrtek 30. ledna.

V neděli 2. února na velkém jevišti Městského divadla vystoupí herci Anna Kameníková, Anna Fialová, Karolína Vágnerová, Jan Hofman a Jiří Roskot, kteří zde pod hlavičkou Pantheon production odehrají kultovní komedii **Pátek večer** o slastech a strastech party mladých lidí, kteří si po práci zajdou do svého oblíbeného podniku.

Všichni si chtějí večer užít, každý má ale o něm jinou představu...

A v úterý 25. února bychom si rozhodně neměli nechat v Městském divadle ujít originální komedii mladého autora Tomáše Dianišky **Pustte Donnu k maturitě!**, která je nekompromisním ponorem do devadesátých, do období, kdy všechny otázky dokázalo zodpovědět Bravičko.

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Lubomíra Zaorálka, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubice Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Vytvořit humor není legrace, to je známá věc!

GRAND Festival smíchu je již několik let neodmyslitelně spojen s Českou televizí jako mediálním partnerem, který pořizuje přenos **Galavečera smíchu**. Ale kdo za vši tou prací stojí? Dnes jsme pro vás připravili rozhovor s jednou z nejdůležitějších osobností, která k našemu festivalu patří, a to s režisérem České televize **JANEM BRICHČÍNEM**.

Pane Brichčine, dokázal byste říct, jak dlouho již s naším divadlem na festivalu spolupracujete?

Poprvé to bylo v roce 2009, tedy od 9. ročníku festivalu, tehdy šlo ještě o záznam, nikoli o přenos.

Jednou jste do festivalového rozhovoru zmínil, že je radost jezdit na festival smíchu. Platí to stále? Vracíte se do Pardubic rád?

Za jedenáct let se to potvrzuje každým rokem silněji. Takový radostný domov s rodinou, která naštěstí zůstává z většiny ve stejném složení, případně přibývají noví blízcí.

Je nějaký ročník, na který nejraději vzpomínáte?

Tady by se hodilo jmenovat. Ale to je zase na mnoho řádků, všichni lidé, se kterými se ve VČD setkávám, by se do pár řádků nevešli a nechci nikoho vynechat. Protože vzpomínám především na setkávání. Ta jsou každý rok originální, jak s dramaturgickým výběrem hostů a souborů, tak s „internisty“. A když už to platí i v přátelské otázce navzájem z očí do očí: „Rád tě vidím, co je nového?“, tak to vnímám jako veliký Dar. Zkrátka, každý ročník je unikát a budu i na letošní vděčně vzpomínat.

Jste na festivalu smíchu, celý týden vidíte několik komedií. Který humor je vašemu srdci nejbližší?

Vytvořit humor není legrace, to je známá věc. Proto se mi líbí ten trochu „až za roh“ i s potřebou přemýšlet, takové slovní hříčky s více významy i do přítomnosti, někdy trefně i do minulosti, abychom si připomínali, že jsme na cestě, a nezapomněli se radovat. Ale nejen slovy, gesty i mimikou herců, kteří bezvadně hrají, se hodně bavím. Když navíc ještě k tomu používají přiměřenou dekoraci, kostýmy, vychytávky na scéně, rekvizity a kdeco, tak to už se i zapomínám smát a jen tiše žasnu, obdivuji. A to je pak asi nejvyšší čas se podívat i na nenáročnou roztomilou legraci. (smích)

Diváci vás mohou vidět v hledišti, jak ladíte technické detaily. Mohl byste svou práci na festivalu divákům trochu přiblížit?

Trochu se liší televizní záznam jedné divadelní inscenace a zábavný Galavečer GFS. Mým úkolem bývá co nejpřesněji převést na obrazovku to, co vidí diváci v hledišti. Nevýhodou je nepřenosná atmosféra a vůně, výhodou možnost ukázat vše z více kamer a v různých velikostech záběrů. To by si divák v hledišti musel vzít dalekohled. Ale stále sedí na jednom místě. My máme kamery rozestavěné z různých úhlů pohledu a slyšet je všechno potřebné. Základem je ale porozumění s divadelníky a jejich záměrům, je to vztah a jeho kvalita pomáhá kvalitě záznamu nebo přenosu. No a pak už jen stačí tady každý večer v soutěžním týdnu pochyťat detaily a celek každé inscenace, sestříhat ukázky, nasadit titulky, vymyslet a vyrobit grafiku na plátno a čekat do nedělní noci na součty všech hlasů porot i diváků. Protože tento festival je jedinečný i tím, že všechno je absolutně poctivé, to jsem si mnohokrát ověřil. Na základě výsledků pak do rána dovyrobit další ukázky a už mezitím jednat s částí štábu, který v neděli přijede stavět kamery, ladit světla a řešit s profíky z divadla postavení dekorace. V pondělí ještě doinstalace včetně mikrofónů a společná zkouška, úpravy, hlídání délky pořadu. Následuje co možná nejpřesnější generální zkouška. A večerní přenos.

KrP

Herci jsou jako tažný koně,

přiznává patronka pátečního představení domácí komedie **Velká bankovní loupež**, herečka a jedna z nejznámějších českých daberek **VALÉRIE ZAWADSKÁ**. Jací jsou podle ní pardubičtí diváci a v jakém typu komedie se cítí nejlépe, se dozvíte v našem rozhovoru.

V jakém typu komedie byste si na jevišti zahrála nejraději?

Přiznám se, že mám velice ráda situační komedie, nebo spíš situačně-konverzační komedie. Protože řeč je náš dorozumívací prostředek a čeština je tak nádherný jazyk, čehož jsme byli dneska večer svědky. Prostě si z jistých slov udělat úplně jiný fór, než který původně byl zamýšlen, což je nádherný. Zjistila jsem, byť jsem teda u divadla od roku 1978, že když nemám dobrého režiséra, neumím hrát komedii, nejde to. Třeba pauzy člověk vycítí, ale pokud nemá inscenace režijní vedení, prostě někoho, kdo všechny stmelí a přenesne na společnou vlnu, tak to nefunguje. Nemám ráda, když každý herec hraje něco jiného. Budu se vracet k dnešnímu nádhernému představení, moc jsem se pobavila. Kdyby herci nepřistoupili na určitou nadsázku, všichni včetně techniky, která byla úžasnou součástí inscenace, tak by to prostě nefungovalo.

Stalo se vám někdy, že vám zrovna nebylo do smíchu, ale musela jste na jevišti bavit diváky?

Stalo.

A co vám pomáhá?

Na to nic nepomáhá. Říká se, že herci jsou jako tažný koně. Pustíte je a oni jedou. Ať máte jakoukoli bolest, trápení i nemoc, vylezete na jeviště a je to všechno pryč. Pokud dovolíte, vzpomínka na Mirka Lipského, s nímž jsem ještě v květnu, tři měsíce před tím, než odešel, měla tu čest být na jevišti v Divadle Na Jezerce v Charleyově tetě. Přišel do divadla vetřelý staříček s hůlčičkou. Ten jeho podbradek, ten lalůček se mu klepal. Šeptal: „Valinko, máš pivo? Já bych si dal hlt.“ Skoro jsem ho neslyšela. Převlékl se do kostýmu, vyšel na jeviště a byl to pan Herec. Bylo ho slyšet do poslední řady, naprosto přesně věděl, jaká je situace, jak je to nazkoušeno.

Jaké je podle vás pardubické publikum?

Já jsem šestadvacet let na volné noze a jezdím po republice s různými komediemi, inscenacemi nebo pořady poezie. Nemůžu říct, že všechna města znám, ale posuzuju podle obecnstva. A je pár měst, kam se člověk vyloženě netěší, protože ví, že je tam publikum studené. Kdežto v Pardubicích jsem se nikdy nesetkala s tím, že by publikum nebylo vstřícné. Řekla bych to možná tak, že tady jsou lidi do divadla zvyklí chodit a své divadlo mají rádi, ono se to taky hodně odráží na tom, co se tady hraje a jak se hraje. Takže já mám k Pardubicím vřelý vztah. A když jsem před chvílí v ředitelně listovala kalendářem s osobnostmi, které tu působily, skoro na každé fotografii jsem viděla člověka, kterého jsem osobně znala a s některými jsem si mohla i zahrát, ať už je to paní Věra Galatíková, s Libuškou Švormovou hraju dodneška, s Pepíčkem Somrem, s Pavlem Landovským jsem se potkala, ne na jevišti, ale jinak. Prostě je to nádherný! A Jiřinka Jelenská, miláček, kterou jsem znala od svých dvanácti let, když jsem chodila do Severomoravského divadla v Šumperku jako divačka, tam jsem pak taky v roce 1978 začínala jako elévka. Takže Pardubice jsou pro mě srdcová záležitost. A divadlo jako budova je taky nádherná!

JoL

